

JAK MACIEK CHCIAŁ WICHER OSZUKAĆ

Maciek – chłop na schwał mieszkał w starej, rozpadającej się chatynce.

Sił mu nie brakowało. W rękach przenosił wielkie worki ziarna a z lasu kłody drewna kiedy tylko zimno zaglądało do izby. Dlaczego więc ta chatyna się rozpadała?

Ano – Maciek nie był robotny.

Byle mu ciepłych skarpet nie brakowało a w misce kasza jaglana na obiad czekała to mu już w pełni wystarczało. Siadywał wtedy na schodach i wygrywał stare melodie na żdźbłach trawy.

To, że kocur wyliniały miauczał żałośnie z głodu nie przeszkadzało mu zupełnie.

To, że podczas deszczu krople wpadały przez dziurawy dach – no przecież można się szczelniej okryć pierzyną i nic sobie z pluchy nie robić.

Miał Maciek poletko po rodzicach, na którym rosło już wszystko – dorodne pokrzywy, wysokie osty a i długi perz płożył się na połaciach ziemi jeśli tylko wolną znalazł.

Rosło wszystko – oprócz tego co rosnać powinno.

Nie paliło się Maćkowi do pracy. Leżałby godzinami na swoim rozścielonym łóżku i liczył muchy na suficie gdyby nie to, że coś musiał włożyć do garnka.

Co będzie zimą? Nie martwił się tym zupełnie – przecież dopiero lato jest na świecie!

Ale lato minęło jak z bicza strzelił, po nim przyszła jesień i wichry coraz zimniejsze szarpały starą chatyną na lewo i prawo. Nikt ich we wsi nie lubił. Szarpały, zrywały, przenosiły – czyniąc bałagan gdzie się tylko dało. Nic więc dziwnego, że ludziska poczciwe wygrażały im i złorzeczyły.

Pewnej nocy usłyszał Maciek jak stary wicher żali się kawkom w odrapanym kominie, że nie może sobie miejsca znaleźć. Liście z drzew już pozrzucał, kasztanom otworzył skorupki a dziki nakarmił żołędziami. Przyjdzie mu się tulać po świecie i znowu szukać przyjaznego komina.

Długo nie mógł Maciej zasnąć, rozmowa wichru w ptakami pomysł mu w głowie zrodziła.

Kiedy tylko świt nastał ryknął Maćko z podwórka na wicher:

- Wichrze! Gdzieś to się podział wichrze?!

Nagle kapota chłopca zatrzepotała, włosy mu rozwiało, a ręce pokryła gęsia skórka aż otrząsnął się z wrażenia. Stał przed nim zimny późno-jesienny wiatr we własnej osobie.

- Po co mnie wzywasz? – wyszeptał sinymi wargami wiatr a kiedy wypowiadał słowa ledwo Maciej na nogach ustać potrafił tak oddech wiatru nim kręcił.

- Chcę z Tobą interes ubić – krzyknął Maciej i ciaśniej owinął się kapotą, bo przy każdym słowie wiatru zimno przenikało go do szpiku kości.

- Przez rok okrągły będziesz spełniał moje polecenia, wykonywał co Ci rozkażę a po roku dam Ci na własność moje poletko. Będziesz tam mógł fikołki wywijać, z chochołami tańczyć i wyć, i dmuchać ile tylko będziesz miał sił.

Wiatr podrapał się po rosochatej brodzie, podumał.

- Rok powiadasz – rzekł

- Rok i ani dnia więcej – potwierdził Maciek.

- Zgoda! – wicher ucisnął rękę Maćka i poszedł na służbę do chłopca.

Jakiż to był świetny rok dla Maćka! Jakże mu sąsiedzi zazdrościli! Zimą zawsze miał podwórko ze śniegu omiecione, drzewo i chrust w równiutkich stosach poukładane. Wiosną wiatr jednym dmuchnięciem spulchnił ziemię i zasiał poletko ziarnem. Latem wyczesywał włosy kłosom tak, że zbiory miał Maciek najbogatsze z całej wsi. Jesienią wszystkie jabłka leciutko zdmuchnięte z drzew przetoczył wicher do spiżarni. A Maciek żył jak panisko. Niczego palcem nie ruszał, leżał i rozkazywał. Kiedy mu było za gorąco – kazał się wachlować, kiedy było za zimno – kazał wicherowi w ogień dmuchać tak żeby płomienie strzelały aż w kominie.

Kiedy przyszła pora zapłaty stał się Maciek na miejsce ale dotrzymywał słowa nie zamierzał.

Wkrótce pojawił się i wicher spracowany roczną wysługą na Maćkowej gospodarce.

Chłopcu tak się praca wichru spodobała, że puścić go wolno nie chciał, zakręcił się szybko wokół wichru, owinął go swoją kapotą i w prześcieradło wpakował. Obwiązał sznurkiem prześcieradło i ciągnie je do komory.

- Już Ty z mojej służby nie wyjdiesz – śmiał się w głos chłop. – Tak długo będziesz w worze siedział aż się zgodzisz na dłuższą służbę.

Ciągnie i ciągnie.. z każdym krokiem ciężiej, trudniej.

Pot skropił czoło Maćka ale się nie poddawał.

Naraz świsnęło, ryknęło, prześcieradło podarło się na strzępy a Maćkowy kapelusz hen poszybował aż na wieżę kościelną.

Wicher nie powiedział ani słowa. Stał tylko przed chłopem i posłał mu prztyczka w nos aż ten uniósł się w górę i wylądował na najbliższej gruszy.

I tak przez cały Boży dzień Maćko wisiał na gruszy a wicher bawił się w najlepsze na odrobionym poletku. Po prawdzie mógłby tam zostać na zawsze – w końcu zapłacił za nie swoją ciężką pracą ale wolał drzewo składać, śnieg odmiatać i zboże zasiewać wiosną.

A morał z tego taki, że umów należy dotrzymywać.. chociaż Maćko i tak spadł... hmmm na dwie nogi i nic mu się nie stało, bo grusza była niska a pod nią leżał dywan z liści.

Kasia Sz.